

korruption, pålægger Folketinget regeringen at arbejde for,

- at initiativretten flyttes fra Europa-Kommissionen til Ministerrådet,
- at Europa-Kommissionen består af embedsmænd - en slags departementschefer - frem for politikere,
- at uvildige fortsætter kulegravningen af EU's anvendelse af de økonomiske midler ikke blot inden for Kommissionens område, men tillige inden for Ministerrådet samt Europa-Parlamentet.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 65).

Til de øvrige forslag til vedtagelse skal jeg gøre den bemærkning, at vi støtter både forslaget fra SF og forslaget fra Enhedslisten. Vi støtter ikke forslaget fra regeringspartierne og V, K og CD, fordi det jo lige præcis henviser til, at det, udenrigsministeren har nævnt i sin redegørelse, er tilstrækkeligt til at komme videre for at undgå det misbrug, der har fundet sted.

Første næstformand (Birte Weiss):

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (Se ovenfor). Også dette forslag indgår her efter i forhandlingen.

Susanne Clemensen (CD):

Der skal naturligvis ikke være nogen tvivl om, at CD støtter regeringens bestræbelser på at rydde op i Kommissionen, og at vi støtter de konkrete forslag, som udenrigsministeren har fremlagt i dag.

Vi mener naturligvis ligesom alle andre partier, at det er nødvendigt at sætte ind for at opnå større effektivitet, mere åbenhed, en bedre administrativ praksis og en styrkelse af bekæmpelsen af svig, og derfor støtter vi naturligvis også det forslag til vedtagelse, som vi selv er en del af.

Det er en underlig situation, vi er kommet i, og vi diskuterede tidligere her i dag, hvem der er skyld i hvad. Jeg tror, vi alle sammen har en del af ansvaret for, at det er kommet så vidt. I hvert fald i Danmark har det jo i mange år været sådan, at vi ligesom har været i en form for skyttegravskrig, hvor de, der var tilhængere af EU og kunne se det gode i konstruktionen, fremhævede alle de positive ting, og de, der var modstandere, havde travlt med at fremhæve alle de negative ting. Der var ligesom ikke plads til nuancerede synspunkter. Der var ikke plads til at mødes på halvvejen og sige, at der

var da nogle ting, som vi godt kunne forestille os anderledes eller forbedret, og omvendt at de, der var modstandere, sagde, at der bestemt også var nogle gode ting ved det her system.

På den måde kan man måske sige, at vi i vores iver for at opbygge det her system også har pålagt Kommissionen utrolig mange opgaver, som det viser sig at Kommissionen har haft problemer med at løse. Derfor har de udliciteret flere opgaver, som de dermed har mistet kontrollen med og ansvaret for. Det er ikke for at fritage Kommissionen for ansvar, for jeg synes selvfølgelig, at Kommissionen har et ansvar i denne her sag, men det er bestemt ikke nogen jubelsituation, at vi er nået dertil, hvor Kommissionen er nødt til at gå af. Men når den så er gået af, er jeg glad for, at medlemslandene nu påtager sig det ansvar, som jeg rent faktisk mener de gør, ved at gå aktivt ind i forslag til, hvordan man kan rydde op i Kommissionen. Jeg synes også, det er utrolig vigtigt, at man nu erkender, at der er brug for en stærk kommissionsformand, hvis vi skal få EU tilbage på sporet, og der er mange vigtige ting, som gør, at det er nødvendigt med en stærk Kommission.

Derfor kan jeg slet ikke forstå Enhedslistens eller Dansk Folkepartis synsvinkel, at det gælder om, at det er Ministerrådet, der skal have initiativretten, og at Kommissionen ikke længe skal have den. Jeg synes, bl.a. situationen i Kosovo med al tydelighed viser, hvor vanskeligt det er for medlemsstaterne at blive enige, når det kun er et mellemstatsligt samarbejde, det her. Derfor er der brug for en stærk Kommission, der stadig væk kan bevare initiativretten.

Der var én ting, jeg godt kunne have tænkt mig, at regeringen var gået længere med, og det var den klare ansvarsfordeling, som udenrigsministeren og også den socialdemokratiske ordfører talte om. Jeg mener, at når man anerkender, at kommissærerne naturligvis skal have et ansvar for deres eget område, og at de skal have et retligt eller et juridisk ansvar, bør det også i sidste ende være sådan, at hvis ikke de selv går af, eller hvis den stærke kommissionsformand af en eller anden årsag ikke kan formå en kommissær til at gå af, jamen så har Parlamentet den kontrolmulighed som det direkte valgte og eneste rigtigt demokratisk valgte organ i sidste ende at afsætte kommissærer enkeltvis. Vi skal ikke gentage situationen, hvor det er hele Kommissionen eller ingenting.